

A vad tempó

Szóval az volt a tervem, hogy majd én előre megírom a Besúgómat. Hah - erről csak ennyit tudok mondani. Hol lenne akkor a feeling? Majd csöpögök itt közösségről, kultúráról, meg azokról a dolgokról, amelyeket amúgy fontosnak hiszek. Úgyhogy nem. Én MOST, 2026. április 8-án nem írom meg a Besúgómat. Inkább visszaolvasom az elmúlt években keletkezett írományaimat. És jön a felismerés:

30. TALÁLKOZÓ. ÉS NEKEM A 10. JUBILÁLUNK – ÉN IS!

Ezzel a ténnyel majd még kezdek valamit! Közben az jár a fejemben, amit a férjem a tóbai csoport mentorálása után mondott (vagy igazából írt nekem jelentésben): beérni látszik a VMMI és a VMMSZ mentorprogramja: *„Visszatérő mentorként egyértelműen tapasztalom, hogy az évek során kialakult emberi és szakmai kapcsolat jelentősen megkönnyíti és gördülékenyebbé teszi a közös munkát. (...) Ugyanakkor a hatékony mentorálás túlmutat az elméleti tanácsadás keretein.”*

2026. április 10., 23:38. Milyen jó, hogy nem írtam meg előre! Hisz ismét „hazaértem”. Közétek. Lepakoltunk, kikapoltunk, kávéztunk. Majd jött a telefonhívás és aztán a fejmosás: „Hova hozott maga engem?!” Hát igen, ha a településen nincs településtábla, sem utcanévtábla, és a szállás egy templom mögött szinte láthatatlanul bújik meg, akkor ott viszonylag nehéz a tájékozódás.

SZÓVAL: KÉRÜNK SZÉPEN MUZSLYÁRA TELEPÜLÉSNEV-TÁBLÁT! MOST.

Na de, hol vannak a szatyrok és a bevalók? Fele a kocsiiban, fele a koleszban, fele meg a Petőfiben. Nem jó a matek, ugye? De mindegy is, a lényeg, hogy szanaszét. Szaladj hát szanaszét. Fuss a színházba, ott kapj egy hatalmas ölelést Halász János egyesületi elnöktől. Amolyan valódi, örömteli ölelést - de minden zsigeredben érzed rajta az izgalmat, még akkor is, ha ő az ellenkezőjét állítja. Hozz még széket! Még mindig nem elég. Ne hozz már többet, mert ha a bejárati ajtót is beszékezed, az már nem lesz biztonságos. Tele a szív. Tele a terem. Közben elveszik egy beszéd utolsó oldala, ám ez már igazán nem is lényeg. A lényeg TI vagytok. János, aki a beszédéből robot le a nézőtérre, majd a nézőtérrel a színpalán mögé, onnan ismét a színpadra - az előadásba. Mert a kovászembereknek ez a dolguk. Mindenhol ott vannak, mindenhol látszik, mit csinálnak, ők maguk mégis általában látha-

atlanok. Az elsőbálozó(?) zsűri (én magam sem hittem el, annyiszor voltak már a Találkozókn, ma szembesültem vele). Egyikük sem zsűrizett még, mégis évek óta a Találkozóval együtt lélegeznek: volt, aki rendezett, aki pótzsűrizett, aki csoportot vezetett, aki Sűgőzött. És most másik arcukat látom. Például Tamás „hah” és „aha” felkiáltásait zsűrizés közben, a jó értelemben vett féktelen lelkesedést - és mosolygok rajta. Jóleső a lelkesedésem ez a szenvedély, hogy még az építő jellegű kritikát is milyen pozitív energiával adja át. Elhangzik a zsűrizésen az is, mennyire fontos, hogy a társulattól - nem profiként - fel meri vállalni valaki a rendezést. Ezt a bátor lépést

nem hagyjuk magára: van egy működő rendszerünk, amely egyszerre nyújt szakmai és gyakorlati támogatást, miközben teret ad a kibontakozásnak, a fejlődésnek, az alkotásnak és a szuverenitásnak. Legalábbis én ebben hiszek. Abban, hogy összefüggéseket látni, rendszert alkotni, igazán ismerni és támogatni egymást, a tudásunkat megosztani erény és előny. És abban is, hogy ebben rejlik az erőnk és az, hogy kompetensek vagyunk abban, amit csinálunk. És milyen fontos az utánpótlás-nevelés is! Temerin valódi példa erre: László Sándor hogyan nevelgette ki fokozatosan a szárnyai alatt Gusztov Endrét, akire az idén már rábízta a temerini csapatot. Nem kicsi ilyenkor a felelősség. Hiszen magam is tudom, mennyire nehéz egy jó vezető után felelősséggel megtartani egy közösséget, és ugyanúgy gondoskodni az utánpótlásról. Később az elengedés és az átadás is nehéz - de a közösség életben maradásához és a fejlődéshez ez elengedhetetlen. Bár-mennyire is csábító, nem dőlhetünk hátra hosszú időre abba a bizonyos kényelmes(?) székbe.

2026. ÁPRILIS 11., 01:38. ÉS HA ILYEN IMPULZÍV VOLT AZ ELSŐ NAP, MILYEN LESZ A TÖBBI?

Ahogy anno Magyarcsernyén írták nekünk, jöhet az az „ismerős »vad tempó«, amit csak kevesek tudnak felvállalni, és még kevesebben jól megcsinálni”. Mert mi akkor végezzük igazán jól a munkánkat, ha a mindennapokban is biztos pontként tekintenek ránk.

És a végére a százmilliót érő kérdés (amelyre csak az tudja a választ, aki ott volt az első zsűrizésen): Na de ki nyikorog? ☺

Virág Kiss Aníta

Összefogás, színházi élménynyújtás, tájolás

Beszélgetés Jenovay Lajossal, a nagybecskereki Madách Amatőr Színház társulatvezetőjével, a nagybecskereki Petőfi MME elnökével, színésszel

Jenovay Lajos több mint tíz éve vezeti a nagybecskereki Madách Amatőr Színház társulatát, viszont már ezt megelőzően is itt állt munkaviszonyban és tevékenykedett. Nem csupán a szervezői munkát végezte, hanem rendszeresen színészkedett, szerepeket vállalt. Szívvel-lélekkel azon fáradozik, hogy a nagybecskereki magyarság művelődési élete minél gazdagabb legyen, hiszen két, igencsak jelentős intézmény vezetőjeként ezt óriási jelentőségűnek tartja.

Kezdjük azzal a beszélgetést, hogy mikor kerültél közel a színészkedéshez és a Madáchhoz?

- Tulajdonképpen a színészetet mindkét egyesülethez, a Madáchhoz, valamint a Petőfi Művelődési Egyesülethez is köthetem, tekintettel arra, hogy a Petőfi színjátszó csoportjában kezdtem. Még Miglinczi Irén tanárnő vezette az akkori diákszínjátszó csoportot, és 1992-ben indultak a foglalkozások. Az elejétől kezdve bekapcsolódtam a munkába, azóta foglalkozom amatőr szinten színjátszással. Először diákszínjátszóként, később a Petőfi felsős csoportjában - amelyet Kósa Zoltán vezetett - is aktív voltam, majd 1995-ben Izelle Károly felkért, hogy „ugorjak be” az egyik előadásba. A *Nyári kabaré* volt az első darabom a Madáchban, ahol egy másik színész helyett ugrottam be. Így kezdődött, ekkor kapcsolódtam be a Madách munkájába. Majd rövidebb szünet következett, amíg Budapesten voltam az egyetemen: négy-öt éves szünet volt, és amikor hazajöttem, nem sokkal utána, 2006-tól munkaviszonyban is vagyok a Madáchban. Először szervezőként dolgoztam, és amikor Izelle Károly nyugdíjba vonult, akkor a társulat vezetője lettem.

Az itteni életről mit lehet elmondani? Gondolom, családias légkör, és mindenki barátként tekint a másikra...

– TERMÉSZETESEN, TEKINTETTEL ARRA, HOGY AMATŐR SZÍNHÁZRÓL VAN SZÓ, IDE AZ EMBEREK NEM AZÉRT JÖNNEK, HOGY MEGGAZDAGODJANAK.

Az amatőr színházhoz szerintem két dolog kell. Elsősorban az, hogy akinek kedve van, és szereti a színházat, az aktívan részt vegyen a munkában. Másodsorban pedig az, hogy olyan hangulat alakuljon ki, amelyben a résztvevők jól érzik magukat a próbákon és az előadásokon. Ez nem azt jelenti, hogy könnyű munka folyik itt, de fontos a jó légkör, mert az embereket kizárólag így lehet ösztönözni arra, hogy a színháznál maradjanak. Szeretheti valaki a színházat, de ha rossz hangulat fogadja, ha a próbák feszülten telnek, vagy nézeteltérések vannak az egyesületen belül, előbb-utóbb elfordul tőle. Nekünk nem ez a célunk, hanem az, hogy minél több embert vonjunk be a társulatba. Lényeges, hogy mindhárom korosztály képviselve legyen: a fiatalok, a középkorúak és az idősebbek. Fontos, hogy mindenkit meg tudjunk tartani. A Madáchban ez mindig is jól működött: a különböző korosztályok

megtalálták egymást, és nem alakultak ki közöttük ellentétek. Ez a gördülékeny együttműködés adja a színház egyik legnagyobb értékét és varázsát, és ez teszi lehetővé a hatékony munkát is.

Évente legalább egy bemutató van, persze voltak olyan évek is, amikor többre is sor került. Mely időszakra mondhatjuk, hogy az volt a Madách virágkora?

- A Madách a Petőfi Művelődési Egyesületből nőtte ki magát, az egyesület színjátszó csoportjából, és az akkori országos szemléken igen szép eredményeket értek el. 1952-ben az akkori városi vezetés úgy döntött, hogy a szakcsoportot önálló amatőr színházzá alakítja. Ez volt a Madách hivatalos kezdete ezen a néven, és az addigi, valamint a további sikereken felbuzdulva a vezetőség továbblépett: a város profi szintre emelte a Madáchot a Toša Jovanović Népszínház magyar társulataként. Igaz, hogy ez sajnos rövid életű volt: csupán egy évadot működött hivatásos színházként, majd ebben a formában megszűnt. Annyit mindenképp el kell mondani, hogy a 60-as években, az akkori Jugoszláviában megrendezett országos amatőr színházi fesztiválon, a Hvari Fesztiválon a *Titanic keringő* című darabbal a Madách megnyerte a versenyt, és elnyerte a legjobb amatőr társulat címet.

EZ AZ ORSZÁGOS ELISMERÉS A MADÁCH LEGNAGYOBB SIKERE VOLT.

Az is nagy siker, hogy fennmaradt, ami különösen nehéz volt a hivatásos társulat megszűnése után, hiszen sok színész elment a Madáchból, mert biztosítaniuk kellett a megélhetést a családjuk számára, ezért más hivatásos színházakhoz szerződtek, vagy az Újvidéki Rádió akkor induló drámai együttesének tagjai lettek. Akik itt maradtak, lelkesen vitték tovább a színházat, nekik köszönhető, hogy a mai napig működik. Nehéz időszak volt a délszláv háborúk, a szankciók és a gazdasági válság ideje is, ám a színház fennmaradt. Ez nagy szó, hiszen a nagybecskereki magyarság mindig kiállt mellette, és a Madách sokat jelent számukra. Ezt leginkább az bizonyítja, hogy az előadásokon és bemutatókon telt ház van, így a közösség együtt él a Madáchcsal.

Mostanság mi a helyzet a társulattal? Itt egy nagy összefogásról van szó, és a darabokat karöltve a muzslyaiakkal együtt oldjátok meg?

- A Madách és a muzslyai színjátszók között mindig volt kapcsolat, amely a mai napig is él.

EGY ILYEN BESZÉLGETÉS ALKALMÁVAL PÁR ÉVVEL EZELŐTT FELMERÜLT AZ ÖTLET, HOGY HA EZ A KAPCSOLAT ADOTT, MEGPRÓBÁLHATNÁNK EGY KÖZÖS PRODUKCIÓVAL MÉG ERŐSEBBÉ TENNI.

Így jött létre a múlt év folyamán a *Bankban nincsen betétem* című zenés kabaréest, amely a mai napig is szerepel a repertoárunkon. Vajdaságot járjuk ezzel a darabbal, igen sikeresen. Időközben - miközben még játszottuk ezt a darabot - jött a hír, hogy Muzslyán rendezik meg az idén az amatőr színjátszók fesztiválját, ezért úgy döntöttünk, hogy erre a fesztiválra is közös produkcióval készü-

lünk. Ez az első szemle, amelyen a Madách és a Muzslyai Petőfi Sándor MME közös darabbal mutatkozik be a közönség előtt.

Mi lesz a folytatásban? Úgy tudom, készül egy újabb darab a Madáchban. Mikor kezdődnek a próbák, és mikorra várható a bemutató? Ez a közönséget biztosan érdekli.

- A háttér munka már megkezdődött, a rendező és munkatársai már dolgoznak, sőt a zeneszerző is foglalkozik a saját munkarészeivel. Most arra várunk, hogy a *Kölcsön-lakás* kapcsán - amelyet a fesztiválra készítettünk - túl legyünk a bemutatón, és akkor indítanánk az új próbákat. Reményeink szerint júniusra elkészülünk, az idény végéig megtartjuk a bemutatót. Ez a *Maraton család* lenne, Dušan Kovačević darabja, egy igen népszerű vígjáték Tóth Irén rendezésében. A tervek szerint a bemutató után, az őszi idényben folytatnánk a tájolásokat, így már két új előadást is felkínálhatunk a vajdasági közönségnek.

Erről a tájolásról jó lenne még beszélni. Nagyon jó dolog, hogy olyan helyszínekre is elviszitek a színházat, a színdarabokat, ahová a nagy színházak nem igazán jutnak el.

- Igen, a Madách működésének ez az egyik legfontosabb mozzanata: a tájolás. Itt szeretném megköszönni a tartományi titkárságoknak, amelyek támogatják a munkánkat, de a Bethlen Gábor Alap is nyújtott már támogatást. Ez egy hosszú folyamat, és már évek óta próbáljuk megvalósítani. Tavaly a budapesti székhelyű Vajdasági Barátok Egyesülete is hallott a tájolásunkról, és eldöntötte, hogy egy jótékonyági est keretében gyűjt számunkra.

VALÓBAN JELENTŐS ÖSSZEG GYÚLT ÖSSZE, ÉS ENNEK KÖSZÖNHETŐEN A TÁJOLÁSI PROGRAMOT GYAKORLATILAG AZ EGÉSZ ELŐZŐ ÉV SORÁN MEGTUDTUK VALÓSÍTANI.

Az idén is voltak már előadásaink, és még előttünk is állnak ilyen utak. Igaz, március folyamán kis szünetet tartottunk, tekintettel arra, hogy a próbák zajlottak, és készültünk a muzslyai fesztiválra, de amint ez lezajlik, és elmúlnak a húsvéti ünnepek, folytatódik a tájolás. Minél több helyre szeretnénk eljuttatni előadásainkat - mondta Jenovay Lajos.

Sikeres munkát kívánunk a Madách Amatőr Színháznak! Lelkesedésük legyen maradandó!

Kónya-Kovács Otília

Írni sohasem késő

Interjú Kovács Jolánkával

Kovács Jolánka író, műfordító, kiadó, könyvszerkesztő 1958. március 13-án született Nagybecskerekben. Az Újvidéki Egyetem Bölcsészettudományi Karának Magyar Nyelv és Irodalom Tanszékén szerzett oklevelet. Muzslyán él, a Sziveri János Művészeti Színpad elnöke. Irodalmi tevékenysége 1993-ban, a művészeti színpad megalakulásával kezdődött. Irodalmi esteket szervez, tizenöt évig volt az egyesület titkára, két ízben pedig elnöke. Szakmai életrajzából kiténik, hogy 1994 és 1998 között a Bánáti Újság, 1998 és 2002 között a Családi Kör hetilap munkatársa volt. A muzslyai Zeppelin Rádió munkatársaként 2005 és 2009 között a Körtemuzsika című gyermekműsort szerkesztette. 2004 és 2016 között a Sikoly irodalmi és művészeti folyóirat lektora és szerkesztőségének tagja volt.

A Herceg János Irodalmi Díjat két éve vette át. Akkor, a meglepettség hangján úgy vallott, hogy „életének meghatározó része az irodalom, az irodalommal való foglalkozás: az írás, a műfordítás, a könyvek szerkesztése, a lektorálás, az irodalmi estek szervezése – sok éve”. Ez ma sincs másképpen. – Ezt valóban nem is lehet úgy csinálni, úgy művelni, hogy az ember közben valamilyen külön elismerést várjon. Nekem is rengeteget jelent minden, amivel foglalkozom. Ha például egy irodalmi estet szervezek, vagy szervezünk soha nem az elismerést várom, hanem az a legnagyobb öröm, ha eljön a szerző, akít meghívtunk, ha sikeres az irodalmi est, ha van közönség, és utána még sok mindenről beszélgetünk kötetlenül. Ez az a bizonyos siker vagy elismerés, amit egyáltalán el lehet várni. Az írás más.

Ilyenkor nagyon tudok örülni annak, ha van szerb ismerőse, egy szerb irodalmár vagy egy magyar irodalmár, aki jól ismeri a szerb nyelvet, és annak odaadja a kéziratot vagy a kötetet, hogy elolvassa, és véleményt mondjon róla. A másik visszajelzés az, ha egy szerb nyelvre fordított kötethez szerb irodalomkritikus ír előszót vagy utószót. Az a szöveg, az a vélemény már valóban lényeges számomra.

Üzenetértéke is lehet annak, hogy bármikor bele lehet kezdeni az írásba: ön is majdnem 50 éves volt, amikor írni, publikálni kezdett. Azóta viszont már jó néhány kötete megjelent...

– Valóban 49 évesen kezdtem el

írni, és azt gondolom, hogy ez is egy példa lehet azoknak, akik azt mondják: nahát, már hány éves vagyok, és most kezdjek el írni? Hát persze, hogy most kezdjen el írni. Amikor ez megtörténik az emberrel, akkor kell belekezdeni – én így gondolom. Habár gimis koromban valamikor írtam novellákat, később újságíróskodtam a Hét Napnál, illetve a Bánáti Újságnak küldtem írásaimat, ez egészen 49 éves koromig egy ilyen időszak volt. Azután 2011-ben megjelent a *Takard ki a kakadut* című, novellákat tartalmazó könyvem a pozsonyi AB Art kiadásában. Ez az első novelláskötetem; ebben főleg problémás párkapcsolatokról szóló írások szerepelnek.

AMI AZ ÍRÁST ILLETI, ÉN VALÓBAN CSAK AKKOR ÍROK, AMIKOR – HOGY ÚGY MONDJAM – „BEKATTAN”, VAGY AMIKOR KI KELL ÍRNOM MAGAMBÓL VALAMIT.

Lehet, hogy az írás számomra egyfajta terápia is. Miután megszületik az írás, és leközlök, az is fontos számomra, hogy mit jelenthet másoknak. Nem olyan értelemben, hogy dicsérjenek vagy kritizáljanak, hanem abba gondolok bele, hogy talán másokban is megindít valamit. Talán valaki egy-egy élethelyzetében magára ismer, vagy olyan dolgokkal találkozik, amelyek vele is megtörténtek és megtörténhetnek, de amelyekről esetleg nem mer megnyilvánulni, vagy jobbnak tartja, ha nem beszél róluk. Ami a fordítást illeti, itt sem az elismerésre vágyom. Ha van bennem ilyen, akkor legfeljebb az a kérdés foglalkoztat, hogy vajon a szerző mit szól a fordításhoz. Persze ez legtöbbször úgy történik – mivel én magyarról szerbre fordítok, vagy szerbről magyarra –, hogy a szerző, mondjuk a magyar szerző nem ismeri a szerb nyelvet.

A NOVELLÁK ZÖME ILYEN TÉMÁKKAL FOGLALKOZIK: FŐKÉNT OLYAN FÉRFI-NŐ KAPCSOLATOKRÓL SZÓLNAK, AMELYEK UGYAN TARTANAK, SŐT MÁR RÉGÓTA TARTANAK, DE NINCS SOK ÉRTELMŰK, MÉGSEM JUTOTTAK EL ADDIG A PONTIG, HOGY MEGSZAKADJANAK. ENNEK RENGETEG OKA LEHET – ÉS VAN IS.

A második novelláskötetem, a *Jajistenem!*, a Sziveri János Művészeti Színpad kiadásában jelent meg Muzslyán 2013-ban. Ezek gyereknovellák, bár inkább úgy mondanám, hogy gyerekekről szóló novellák. Akkoriban még a muzslyai Szervó Mihály Általános Iskola könyvtárában dolgoztam, és tömegével jöttek a gyerekek. Nagyon szép időszak volt, most is jó rá gondolni. Ezeknek a novelláknak gyerekek a hősei, és mondhatom, hogy tulajdonképpen mindegyik novellahős mögött valóban egy olyan gyerek áll, akít személyesen ismerek az iskolából. Főleg az alsósok jártak tömegesen a könyvtárba, és sokat beszélgettünk. A szociálisan hátrányos helyzetű, szegény sorsú vagy problematikus családból származó diákok különösen jól érezték ott magukat, mert a könyvtárban mindenki egyforma: ott nincs osztályozás, nincsenek kritikus megjegyzések - van a könyv, és ott voltam én. Nézegethették a könyveket kedvükre, közben pedig meséltek valamit. Ezeknek a novelláknak a megírásánál legtöbbször már néhány mondat is elég volt, amit a gyerek elmesélt, vagy már akár az is, ahogyan belépett az ajtón, és láttam az arcán, hogy feszült, valami keserűség nyomja a lelkét. Ezek tulajdonképpen monológok, mert valamiképp olyan érzés volt megírni őket, mintha mikrofont adnék a gyerek kezébe, és ő elmondhatná azt, amit nagyon szeretne elmondani. De nem teheti a szülők miatt - ki tudja, milyen reakciót váltana ki a véleménye, a lázadása az életkörülményei ellen, vagy az ellen, ahogyan a felnőttek viszonyulnak hozzá.

Itt vannak még a mesekönyvek, amelyek nagyon közkedveltek a gyerekek körében, de a felnőttek is szívesen olvassák.

- Négy gyerekkötetemet jelent meg eddig. Az első a zÉtna kiadásában 2018-ban: *Rétesország meséi*. Utána az AB Art kiadásában, 2021-ben jelent meg a *Rímes mesék* című kiadvány. Ugyanabban az évben a zÉtnánál a *Mosolyfalva meséi* látott napvilágot, az AB Artnál pedig 2022-ben a *Gida Ida* című könyvem. A *Rétesország meséi* volt az első mesekötetem, és nagyon örültem neki, de nem kis gondot okozott, hogy mi legyen a könyv címe. Végül Beszédes István szerkesztő adta ezt a címet. Nekem először annyira nem tetszett, de amikor jobban belegondoltam, rájöttem, hogy ez a cím nagyon összekapcsolódik valamivel, ami számomra a mai napig lényeges.

VALAMIKOR, ÖT-HAT ÉVESEN TANULTAM MEG OLVASNI, MÉGPEDIG A NŐVÉREMTŐL, AKI NÉGY ÉVVEL IDŐSEBB NÁLAM. Ő MÁR AKKOR ISKOLÁS VOLT, ÉN PEDIG ADDIG NEM HAGYTAM BÉKÉN, AMÍG MEG NEM TANULTAM OLVASNI MELLETTÉ.

Akkoriban vele együtt jártunk a muzslyai falusi könyvtárba, amely a község házában volt: egy kis, sötét helyiség volt, ahol egy egyszerű villanykörte égett, porszag volt bent, és rengeteg könyv - már amennyi oda befért. Vasárnap délelőttönként jártunk oda. Tisztán emlékszem arra az alkalomra, amikor az első meséskönyvet vettem ki onnan. A címe *A világ leggazdagabb verebe* volt, valami négyoldalas, kartonlapokból álló könyvecske. Tél volt, nagy hó, és hazafelé jöttünk, de sütött a nap. Csodás volt, mint egy mesében. Amikor hazaértünk azzal a könyvvel, amelyet akkor először vettem ki életemben, az édesanyám réteest sütött éppen. Ahogy benyitottuk az előszoba ajtaját, már akkor éreztem az illatát. Én a tököst nagyon szerettem, és abból volt a legtöbb. Bent már ott volt az asztalon a rétes - csoda volt. Leültünk a kaucsra, és ott olvastuk a könyveket. Én pedig ott kezdtem el olvasni *A világ leggazdagabb verebét*, miközben a réteest eszegettem...

Hogyan alakultak ki a rímes mesék?

- Nem is tudom, hogyan keletkeztek... Egy időszakban gyerekverseket kezdtem írni, és azokból alakultak ki ezek a rímes mesék. Ezek rövidebb mesék, kisebb gyerekeknek - mondjuk három-, négy-, öt éveseknek - valók, amelyekben a mondatok rímelnek. Nagyon jó volt őket írni, emlékszem, nekem is külön élmény jelentett, amíg készültek. Persze időbe telt, mire kidolgoztam őket rendesen. Lehet, hogy lehetett volna még jobban is, de ezek a történetek sokáig erősen éltek bennem... Aztán ugyanabban az évben jelent meg a *Mosolyfalva meséi* című könyvem. Ebbe a kötetbe már több mese is bekerült. Akkoriban gyakran írtam meséket, és egyszerűen gyűltek egymás után, a világom részei lettek. 2022-ben látott napvilágot a *Gida Ida*, amelyben verses mesék és gyerekversek találhatóak. Tehát egy vékonyabb kötetecske, de nagyon örülök, hogy egy helyen vannak.

Kovács Jolánka munkásságához tartozik, hogy számtalan könyvet fordított magyar nyelvről szerbre, illetve szerbről magyarra, ezáltal némiképp hidat képez a két irodalmárközösség között. Újabb verseket ír.

Kónya-Kovács Otília

Megmozdulások

Ünnepre készülődik Muzslya

A szelektor gondolatai a vajdasági magyar műkedvelő színjátszók szombaton kezdődő IV. találkozója előtt

A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók IV. Találkozója 12 lársul nevezett be (tavaly 18 együttes vállalta a megmértetést). Az előzetes válogatás március 13-án befejeződött, és – a Találkozó szabályzatát tiszteletben tartva – kilenc társulat produkcióját javasoltam az idei, a muzslyai találkozó műsorába. A muzslyai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület színjátszó, a vendéglátó jogán, szintén résztvevői lesznek a találkozónak.

A rám bízott feladatot, a szelektálás igencsak haláttan munkáját igénybe képeimhez mérten, lelkiismeretesen elvégezni. Ami – persze – nem jelenti azt, hogy értékítéletemet nem lehet megkérdőjelezni! Ilyenkor ugyanis mindig fölmerül a kérdés: miért épp ez az előadás, miért

nem az a másik jutott tovább? A mi értékre válaszolni kell, s én ettől nem zárkozom el. Ugy gondolom, hogy ha a kérdések és a válaszok mögött is a jóindulat, a segíteni akarás húzódik meg, akkor mindenképpen a mozgalom ügyét szolgáljuk.

Az előzetes válogatáson szerzett tapasztalatokról, a vajdasági magyar amatőr színjátszásra vonatkozó észrevételeimről majd a muzslyai találkozó után szólok. Azt hiszem, szükséges lesz közösen mindazokkal, akik a mozgalom ügyét szolgálják, egy átfogó, részletező alapossgággal elvégzett felmérést készíteni amatőr színjátszásunk állapotáról. Hol tart ma ez a színjátszás és milyen jövő előtt áll? Ezúttal csak néhány reflexióra szorítkozom, néhány olyan jelenséget említek, amely bizalommal tölt el, amikor amatőr színjátszásunkról beszélünk.

A közönség

Pótszékestül zsúfolt színháztermek, hálás, ragaszkodó közönség. Kikindától Szilágyig, mindazokban a városokban, falvakban, ahol alkalmas volt benevezett előadásokat látni, ezt tapasztaltam! Újfent meggyőződhettem róla, hogy az emberek igenis szeretik a színházat, s megbecsülik azokat, akik ott fenn, a „deszkákon”, a műzsák hangján igyekeznek szólni, üzenetet tolmácsolni. Támogatta őket ebben a közönség, annak felzúgó, sokszor szünni nem akaró tapsvihara. Mert a közönség öröme, a taps, egyúttal védelmet és biztatást is jelent a színjátszók számára. Merem remélni, hogy a szombat, március 20-án a muzslyai színházteremben kezdődő találkozó kilenc napján is ezt érzékeljük majd, a közönségnek és a színjátszóknak ezt a nemes egymásra találását.

Meggondolandó vélemények

Az előadások után nemcsak a látottakról, a rendező, a színjátszók munkájáról beszélgettünk, hanem – szinte kikerülhetetlen témaként – a

mozgalom ügye is terítkekre került. Ez talán érthető is, hiszen az utóbbi időben nem egy borúlátó nyilatkozat már majdnem temette műkedvelő színjátszásunkat. Valószínűleg a találkozóra benevezett társulatok számának váratlan csökkenése okozta a „pánikszertü” hangulatot, amelynek – bevalom őszintén – magam is részese voltam, s nem egy írásomban kongtattam meg a vészharangot, most már úgy hiszem: fölöslegesen. Ezeken az előadás utáni beszélgetéseken ugyanis meglepődve tapasztaltam, hogy a művelődési egyesületek, a színjátszó csoportok tagjai másképpen vélekednek színjátszásunk jelenlegi állapotáról. Egyszerűen természetesnek tartják ezt a „hullámzást”, és úgy gondolják, hogy az csak átmeneti jelenség. Egyébként sem biztos – állították szinte egyhangzóan – , hogy a

menyiség a fejlődés előfeltétele és jele, ha a mennyiségi felütás mögött nincs minőségi fedezet.

Beszélőtársaim szerint semmiképpen sem kellene eltúlozni a számbeli csökkenés jelentőségét, hanem higgadtan dolgozni kell tovább, a munka folytatására ösztönözni a társulatokat, és természetesen segítséget nyújtani mindazoknak, akik bármilyen okból, legalábbis az utóbbi évben, nem adtak „életjelet” magukról, már ami a színjátszást illeti. Úgy érzem, ezek a vélemények nemcsak a valóság tükrözik, hanem egyben a mozgalom további céljait is meghatározzák.

Muzslya

Csantavér, Kisoroszi és Kupuszina után most Muzslya lesz a házigazdája a legjobb vajdasági magyar műkedvelő együtteseknek. Azt hiszem, a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség jól tette, hogy a IV. találkozó megrendezésére ezt a bánati helységet kérte föl. Muzslya minden tekintetben kiérdemelte ezt a megtiszteltetést, nemcsak azért, mert a színjátszásnak ott igen szép hagyománya van, hanem azért is, mert az ottani művelődési élet sokszínűsége a bánati magyarság egyik kulturális központjává avatta a közeli Becskerekhez kötődő helyi közösséget.

Muzslya tehát készül a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók IV. Találkozója vendégeinek fogadására. Megmozdult a falu A helyi közös-

ség teljes támogatásáról biztosította a találkozót: nemcsak erkölcsi, hanem anyagi támogatásáról is. A művelődési otthon új kontósból várja a résztvevő társulatokat, színjátszó csoportokat. Az összefogás szép példája tapasztalható lépten-nyomon, valamint az a szándék, hogy az ideai találkozó is, hasonlóan a kisoroszihoz és a kupuszinaéhoz, a vajdasági magyar műkedvelő színjátszás igazi, nagy ünnepe legyen. Bizunk benne, hogy az is lesz.

A IV. találkozó műsora

Muzslya, 1999. 3. 20–28.

Március 20., szombat, 19.30-kor:

Egység ME, Kikinda

Peter Weiss: **Aki a virágot szereti...** (Mockinpott úr kínjai és meggyógyítványa), szatirikus játék (Rendező: Barácius Zoltán);

Március 21., vasárnap, 19 órakor:

A Feketeci ME Soma Szintársulata

Remenyik Zsigmond: **Pokoli disznótör,** groteszk színpadi mese (R.: Merkva Péter);

21 órakor:

Szenttamási MME

Milan Grgić: **Ébredj, Kata,** vígjáték (R.: Fischer Károly);

Március 22., hétfő, 20 órakor:

József Attila ME, Szilágyi

Arnold-Bach: **Apa csak egy van,** bohózat (R.: Fridrik Gertrúd);

Március 23., kedd, 17.30-kor:

Jedinstvo-Egység ME, Bajmok

Romain Weingarten: **Nyár,** szerelmi történet (R.: Barácius Zoltán);

20 órakor:

Petőfi Sándor ME, Kupuszina

Tersánszky Józsi Jenő: **Kakuk Marci,** énekes vígjáték (R.: Molnár József);

Március 24., szerda, 20 órakor:

A külai Népkör és a verbászi Szirmai Károly ME

Vaszary Gábor: **Bubus,** bohózat (R.: Györfi Sándor);

Március 25., csütörtök, 20 órakor:

Orpheus Theatre (Csóka) és a Zentai Szintársulata

Claude Magnier: **Befutók,** vígjáték (R.: Szabó László);

Március 26., péntek, 20 órakor:

Petőfi Sándor ME, Muzslya

Szinétár György: **Susmus,** vígjáték (R.: Balázs János);

Március 27., szombat, 20 órakor:

Testvériség-Egység ME, Kisoroszi

Tóth Ede: **A tolonc,** népszínmű (R.: Berta Ferenc).

Március 28-án, vasárnap 19.30-kor kezdődik a zárórendezvény: a díjak ünnepélyes átadása, valamint a Vajdasági Magyar Versmondók Egyesületének „Él a magyar” című verses műsora.

Dögös harmincas

Már három évtizede áldozunk az amatőr színjátszás hordozható oltárán

Stílszerűek voltunk, és a jeles alkalomból kifolyólag azok is maradunk. A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozójának rögös-hosszú múltjából szemezgettünk, és huszonkilenc jellegzetes, emblemikus mondattal emlékezünk meg az elmúlt három évtizedről. Az első Találkozót 1996-ban tartották meg Csantavéren. Mennyi, de mennyi víz folyt le azóta a Dunán/Tiszán (a választás az olvasóra bízva).

“

„A legszigorúbb szakmai mércék alapján elemezzük-e az előadást, ragaszkodva a »könyörtelen« igazsághoz vagy inkább némileg mellőzve a szakmai kizárólagosságot, a pedagógus türelmével, a segíteni akarás szándékával dicsérjünk és bíráljunk is anélkül, hogy annak esetleg következményei legyenek?»

(Faragó Árpád, Szabad Hét Nap, 2000. április 12.)

”

“

„Szükség szülte, de jól bevált az a kezdeményezés, hogy este 10 órai kezdettel is tartssanak előadásokat (a találkozóra benevezett 24 előadást másként lehetetlen volt műsorba iktatni).”

(sy, Magyar Szó, 2002. április 10.)

”

“

„Évekkel ezelőtt még húsznál is több előadást tekinthettek meg a nézők, repesett a szívünk az örömtől, mert lám-lám: nincs igazuk az örökké kesergőknek/károgóknak, a mozgalom él, virágzik, tömeges.”

(B. Z., Magyar Szó, 2001. március 1.)

”

“

„Sokan azon a véleményen vannak, hogy a megváltás az amatőrizmus lehet.”

(B. Z., Hét Nap, 2003. március 26.)

”

KI SÚGJA MEG A 30.-AT?

Fentebb már említettük, hogy ez a 30. év, de mindössze 29 mondatunk van. Értitek, ugye? Egynek vagyunk híján mindössze. De hiába nélkülözünk, kéregetni nem fogunk, helyette inkább nagyszabású versenyt hirdetünk, amelynek keretében bárki elküldheti a jubileumi Találkozó tételmondatát.

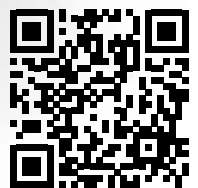
Az öltözőben hallottátok?

Az előtérben tolongva?

A nézőtérén suttogta valaki?

Esetleg a színpadon hangzott el?

**Szkenneljétek,
pötyögjétek,
ide küldjétek:**

A szemléhez kötődő, tartalmas és/vagy ötletes szólás-mondásokat péntek (április 17.) délig várjuk.

Szombaton a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszás Facebook-oldalán indul a szavazás.

A beküldöttek közül vajon melyik lesz a XXX. Találkozó kulcsmondata?

Ma a Találkozó színpadán

Vígjátékok egymás hegyén és a színpad hátán

Azt hiszem, kijelenthetjük, hogy ezek a nyugat-bácskai társulatok biztosra mennek: szórakoztatni akarnak. Ez nem valami homályos intuíció, hanem a tapasztalat szól fennhangon belőlem. A bezdániaiak például már veteránnak számítanak a Találkozón; tavaly nem jöttek, de az idén pótolják. Csonoplyáról pedig ne is beszéljünk: rendületlen lelkesedéssel immár harmadszor (3!) vesznek részt a seregszemlén. Ha már a tapasztalatról beszélünk, érdemes azt is megemlíteni, hogy a kőszai Szilánkok az elmúlt harminc évben teljes képpé álltak össze.

Újvidéki Magyar Művelődési és Művészeti Központ Színes Szilánkok Diákszínpad

Színészek és pedagógusok ötlete volt az újvidéki és Újvidék környéki magyar fiatalokat hasznos időtöltéssel a színház falai között alkotómunkára ösztönözni. Így alakult meg 1996. március 1-jén a Színes Szilánkok Diákszínpad, és azóta folyamatosan foglalkozunk a felnövő generációkkal, immár harminc éve. Munkánk lényege az anyanyelvápolás, a szárnybontogatás különböző művészeti (színművészet, zeneművészet, táncművészet stb.) ágazatokban.

Nem utolsósorban művészetszerető és művészethez értő emberek nevelése is a céljaink közé tartozik. A felnövő generációk igényes kultúrafogyasztásának és hozzáértésének a megalapozása is a dolgunk. Az elmúlt harminc évben mintegy ezerkétszáz gyerek, fiatal járta végig velünk ezt az utat, és mostanáig már nemcsak újvidéki tagjaink vannak, hanem pirosi, budiszavai, temerini, szenttamási, sőt becsei, doroszlói fiatalokkal is bővült a csapatunk.

A társulat eddigi díjai a Találkozón:

2003 - A társulat Bambach Róbert-díjjal tért haza a legjobb alternatív, új formákat kereső előadásért.

2013 - A *Végletek* című előadás Bambach Róbert-díjban részesült. A mozgásszínházi produkció rendezői: Csáki Beáta, Léphaft Ágnes és Tóth Laura.

2017 - A csoport Bambach Róbert-díjban részesült Fekete Ádám drámája alapján készült *Csoportkép (természetes fényben)* című produkcióért. Rendezte: Crnkovity Gabriella.

2024 - A legszebb színpadi beszédért a zsűri Szántó Róbert-díjjal tüntette ki Barna Sára Mátét, akít a közönség *A Pál utcai fiúk* című musicalben láthatott.

2024 - A zsűri a csapatépítő tevékenységért járó díjat az egyesületnek ítélte oda.

2025 - A csapatépítő tevékenységért járó díjat a diákszínpad csapata nyerte el.

Színes Szilánkok Diákszínpad bemutatja:

Nyikolaj Vasziljevics Gogol: *A revizor* (120')

Vígjáték

Rendező: Ozsvár Róbert

Dramaturg: Greguss Lilla és Gusztony Endre

Koreográfus: Dedovity Tomity Lea és Sadiković Marijo

Szereplők:

Anna Andrejevna, a polgármester - Vorkapic Anja

Marja Antonovna, a lánya - Paščan Anđela

Anton Antonovics, a fia - Trkulja Teofil

Zemljanyika Hlopovna, a közjótékonyasági intézmények igazgatója - Vojnić Bojana

Ammosz Fjodorovics Ljapkin-Tyapkin, a járásbíró - Gardil Roland

Ivan Kuzmics Spekin, a postamester - Bohocki Martin

Pjotr Ivanovics Bobcsinszkij és Pjotr Ivanovics Dobcsinszkij, szabadúszó művész - Kerekes Zalán

Ljiljana Lukoil, az iskolaigazgató - Sípos Réka

Rendőrkapitány - Valentin Adrianna

Ivana Hlesztakova, a hivatalnok - Bubalo Ines

Szolga - Ladisity Nóra

12 éven aluliaknak nem ajánlott

Dr. Pfaff Mihály Színjátszó Csoport, Bezdán

Társulatunk több mint negyvenöt éven át a Petőfi Sándor Művelődési Egyesület keretében működött. Külön-

böző technikai okok miatt 2024. január 5-én átléptünk a Bezdáni Helyi Művelődési Közösségbe, és felvettük a Dr. Pfaff Mihály nevet. A doktor úr sokat tett a bezdáni színjátszásért, nevét büszkén viseljük. A színjátszó csoport immár két éve legálisan bejegyzett szervezet. Ez alatt az idő alatt öt bemutatónk volt, és több mint húsz alkalommal léptünk fel belföldön, valamint Horvátországban és Magyarországon. Részt veszünk az Ötösfogaton és a színjátszók szemléljén (az előző év kivételével).

A társulat eddigi díjai a Találkozózn:

2013 - A Magyar Piri-díjat Zobenica Reginának ítélte oda a zsűri a *Gazdagon nősülők* című zenés vígjátékában látott alakításáért, Mari néni szerepének megformálásáért.
2024 - A zsűri különdíját vette át a csoport.

Dr. Pfaff Mihály Színjátszó Csoport bemutatja:

Szenteleky Kornél: *Műkedvelők* (70')

Vígjáték

Rendező: Foki István

Ügyelő: Kővágó Hajnalka

Technikai munkatárs: Kővágó Sándor

Súgó: Óbert Kitti

Mentor: Dr. Góli Kornélia

Szereplők:

Jegyző - Nagy Ferenc

Postamesternő - Osztrogonác Czenki Ilona

Böbike, a lánya - Hám Hilária

Garasné, nagyboltosné - Hemrič Edith

Cuncika, a lánya - Varga Lili

Jóparthy Gyula, földbirtokos - Foki Sándor

Ábrándfy Kázmér, községi írnok - Csillag László

Pityókás Vendel - Fica Balázs

Náci, csapos - Harjung Patrik

Mindenszentek Plébánia ifjúsági csoportja, Csonoplya

Helló, Muzslya!

Üdvözlét Mindenkinék!

Az ifjúsági csoportunk immár harmadszor vesz részt ezen a rangos szemlén. Három új taggal bővültünk az idén és ez a harmincadik találkozó. Mint a mesékben, a hármas szám csodája!

Most Molnár Ferenc *Az ibolya* című darabját készítettük

el nagy örömmel és szeretettel. Nem szeretnénk díjakat sorolni, amelyeket egyébként hálásan köszönünk a tisztelt zsűrinek, hanem csak játszánánk, szórakoztatnánk, és együtt lüktetnénk a közönséggel. Tartsanak velünk, legyen egy közös élményünk!

A társulat eddigi díjai a Találkozózn:

2024 - A zsűri közösségteremtő tevékenységéért Garay Béla-díjjal tüntette ki a csoportot.

2025 - A legszebb színpadi beszéddért a zsűri Szántó Róbert-díjjal tüntette ki Gardil Rolandot, akít a közönség Ladislav Smoček

Dr. Burke különös délutánja című előadásában láthatott.

2025 - Bosnyák Annamária rendezői különdíjjal tért haza.

Mindenszentek Plébánia ifjúsági csoportja bemutatja:

Molnár Ferenc: *Az ibolya* (80')

Vígjáték

Rendező: Bosnyák Annamária

Szereplők:

Igazgató - Gardil Roland

Zeneszerző - Koberszki László

Roboz kisasszony / Thúz kisasszony - Bagi Lea

Márkus kisasszony - Knézi Ramóna

Rakolnoki kisasszony / Széll kisasszony - Bosnyák Adél (Bosnyák Annamária)

Ilonka - Ádám Mónika

Szolga - Pacsa Áron

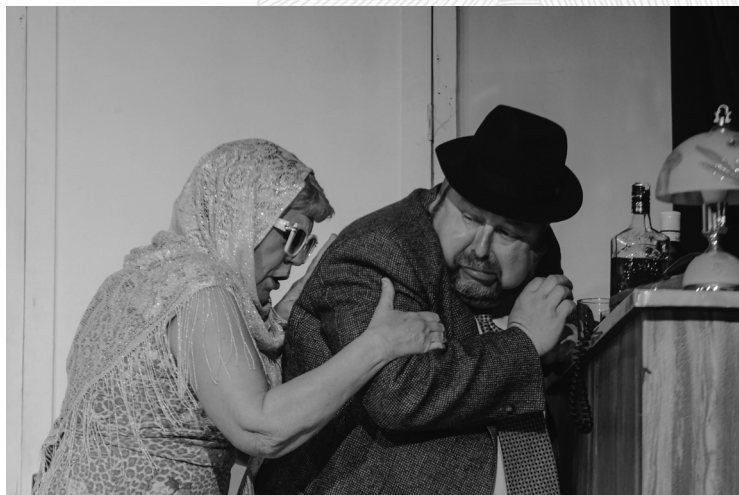

Előadó házigazdák és bíráló vendégek

Koprodukció a színen - a Muzslai Petőfi Sándor Magyar Művelődési Egyesület és a nagybecskereki Madách Amatőr Színház közös darabjának zsűrizése

Nem csupán amiatt történelmi az idei Találkozó, mert a 30 szép és kerek szám, hanem azért is, mert a házigazdák ezúttal a nagybecskereki Madách Amatőr Színházzal közös produkcióval nyitották meg a szemlét. Lássuk, hogyan kezeli ezt az újszerű helyzetet zsűri, mi a véleményük a *Kölcsönlakás* című előadásról.

Nella szerint a házigazdák előadása többnyire bravúrosan kezeli a szöveg ritmusát, időnként azonban a tempó lelassul. „Az a jó, amikor bizonyos mondatok rápörögnek egymásra” - fejtette ki. A Beát játszó színésznőt (Mák Andrea) a szép színpadi beszéd miatt külön elismerésben részesítette. A térhasználat kapcsán felvetette, hogy a fürdőszoba két bejáratával kapcsolatos mozgásokat olykor nehéz követni. Egy ellentmondásra is felhívta a figyelmet: ha kétszobás a darab helyszínéül szolgáló lakás, akkor Dezső és Bea párosa (Halász János és Mák Andrea) miért nem a szabadon álló szobába vonul el? Nella beszélt a fal kiütéséről is: jobban örült volna, ha a lehulló téglának súlya van, ugyanakkor tetszett neki a bakelitlemez lejátszása, mert ott a rendezés hagyott időt a játékra.

A „muzslyaiakat Muzslyán” Sutus Áron köszöntötte. Reflektált arra, hogy a település immár harmadik alkalommal házigazdája a Találkozónak. Felidézte, hogy 1999-ben a bombázások miatt megszakadt a szemle, de az íteniek akkor is kártartottak. Ezt követően átadta az ajándékcsomagot, és bemutatta a háromtagú zsűrit: Körmöci Petronellát, dr. Oláh Tamást és László Sándort.

Az értékelést Körmöci Petronella kezdte. Üdvözölte a jelenlévőket, és jelezte, ő maga is sokat foglalkozott az amatőr színjátszással, sőt pályáját is amatőrként kezdte. Kósa Zoltántól, a *Kölcsönlakás* rendezőjétől érdeklődött, mennyi ideig tartott a próbafolyamat.

A RENDEZŐ ELMONDTA, HOGY 28 NAPIG PRÓBÁLTAK, DE LEGUTÓBB MÁR CSAK MÁRCIUS UTOLSÓ VASÁRNAPJÁN.

A zsűritag szerint az utolsó próba óta eltelt idő valóban hosszú, ám ez nem érződött a csapaton. Nella hozzátette, hogy a koprodukcióval kapcsolatban apróságokat jegyzett fel, ezeket azonban nem hibaként tartja számon, hiszen tapasztalható volt, hogy a nézők élvezték a darabot. Kiemelte, hogy a színészek többsége szépen és kellő hangerővel szólalt meg a színpadon. „Nincsen motyogás, nincsen hadarás, nagyon jól oda tudatokat figyelni” - fogalmazott. Ismét kérdéssel fordult a rendezőhöz: mi az oka annak, hogy egyes telefonbeszélgetések ki vannak hangosítva a darabban, mások pedig nem? A kérdésre Jenovay Lajos felelt; a szöveggönyv instrukciói szerint jártak el. Kósa Zoltán megjegyezte, hogy videófelvételt is szeretettek volna készíteni, ám technikai okok miatt ez végül nem valósulhatott meg.

„TERET ADUNK A SZÖVEGTŐL MEGPIHENNI AZ AGYNAK”

- fogalmazott. A sötéttel elválasztott szünet a zsűritag szerint lehetne rövidebb. Kósa a színészek átöltözésével indokolta a szünet hosszát. Nella kiemelte azt is, hogy nagy hangsúly van a kosztümökön. Végül megjegyezte: a színészek beszéd közben sokszor használják a „hát” kifejezést, ami valószínűleg a szöveg mennyiségével magyarázható. Érdeemes lenne színészileg több szünetet hagyni. „Méltó fesztiválkezdés volt, mindenki jól szórakozott” - zárta értékelését a zsűritag.

Oláh Tamás folytatta a beszélgetést. Csodálatát fejezte ki a bohózat műfaja iránt, és érdeklődött a rendezőnél a szövegválasztásról. Kósa a szereplők számát jelölte meg a darabválasztás okaként. Tamás gratulált a rendezőnek a dramaturgiai munkájához: „műfajilag egyben volt” - fogalmazott. A szereposztás a zsűritag véleménye szerint nagyon jól sikerült, a kosztüm pedig segítette az alakításokat.

A BOHÓZATBAN FONTOS, HOGY A VISZONYOK TISZTÁK LEGYENEK

- emelte ki. Géza (**Jenovay Lajos**) olykor mintha kifelé beszélne; „eldönthetetlen, hogy kinek szólnak ezek a félremondatok”, vagyis létezik-e a negyedik fal - vetette fel Tamás. Hozzátette, hogy a szereplők bizonyos helyzeteket nem problematizálnak, ezeket érdemes lenne tisztázni. Arra is rámutatott, hogy ha az előadás realista megközelítést alkalmaz, ez olyankor ellentmondásos ellentmondásos, amikor Valéria (**Kiss Gizella**) megérkezik, és egy méterről sem ismeri fel a szeretőjét. Tamás is kiemelte a táncos jelenetet, utalva a megváltozó fényekre. A térhasználat logikája kapcsán megjegyezte azt a jelenetet, amikor ugyanabból a helyiségből hozzák ki a rongyot, ahol folyik a víz.

Bea félreértése kapcsán felvetette, hogy talán jobban működne a jelenet, ha a gyűrűtartó dobozból kerülne elő a konyakmeggy. A zsűritag szerint bizonyos szereplőknek indokolatlanul kell távozniuk, érdemes letisztázni, hogy pontosan miért lépnek be, illetve ki. Kiemelte a két női szereplő egyforma ruháját, valamint azt, hogy a rokonság kopaszsággal való érzékeltetése volt számára az előadás egyik legszebb színházi pillanata.

A melltartós jelenettel kapcsolatban megjegyezte, hogy érdemes feladatot adni Jenovay Lajos karakterének, mert ennyi ideig nincs mit bekapcsolni azon a melltartón. Hozzátette, amikor Judit (**Rontó Márta**) rajtakapja a férjét, hogy egy másik nő hátánál matat, színészileg erősebb jelenlétet eredményezne, ha egymás

szemébe néznének. A tempó kapcsán megjegyezte,

NEM FELTÉTLENÜL SZÜKSÉGES A DIALÓGUSOKAT MEGAKASZTANI.

Oláh Tamás gratulált a társulatnak, és reményét fejezte ki, hogy a darabot még sokszor előadják majd.

László Sándor a zsűrizés metódusára kitérve jelezte, hogy közelről ismerve az amatőrök munkáját, az tapasztalható, hogy a gyakorlatban ritkán alkalmazzák az ilyenkor elhangzó tanácsokat. Amít egyszer begyakorolnak, az általában úgy is marad. A hibákat azonban nem feltétlenül

kell negatívumként kezelni - tette hozzá.

„AZ IGAGZYÖNGY IS EGY PISZOKBÓL, EGY HIBÁBÓL ALAKUL KI”

- fogalmazott. Az amatőr színészek elhivatottságát hangsúlyozta, a *Kölcsönlakás* kapcsán pedig úgy érezte, jól működött a nézőknél ez a darab, mert a színészek szépen helytálltak.

Az Attilát játszó színész (**Somorai Péter**) viszont elnevette magát, és ezzel kiesett a szerepéből - hívta fel a figyelmet a zsűritag. Elismerését fejezte ki az alkotóknak, mert - mint említette - a darab mérnöki pontosságot igényel. Zárásként kiemelte, hogy a házigazdák méltóképpen nyitották meg az idei Találkozót, hiszen a kőszínházak közül kevés vállalja fel, hogy kizárólag csak szórakoztatásra építsen, inkább politikai üzeneteket fogalmaznak meg. A legszimpatikusabb a számára az volt, hogy a színészek élvezték a játékot, a közönség pedig emiatt hálás volt.

Egy, a zsűrizést figyelemmel követő néző érdeklődött, hogy a társulat mikor menne Pancsovára vendégszerepelni. Halász János egyesületi elnök előrelátóan jelezte: április 19-ig biztosan nem érnek rá.

Hernyák Zsóka

Holnap a Találkozó színpadán

Honnan hová?

Két ismerősnek tűnő földterületre és egy családi mikrovilágba invitáljuk holnap a nézőinket. A jó hír, hogy sem útlevele, sem vízumra nincs szükség a belépéshez; a játék és a valóság határán járunk. A határőrök ezen a ködfoltos vidéken egytől egyig álmatagok, néznek, de nem látnak, a poggyászt sem ellenőrzik. Hogy ki mit hoz be, és milyen csomaggal távozik, az rá van bízva.

Április 12., vasárnap, 14:00

Cnesa Oktatási és Művelődési Intézmény, Magyarokizsák
Cnesa színjátszó és versszakosztálya
A játék ára (45')

Molnár Ferenc *A Pál utcai fiúk* regényét átdolgozta, színpadra alkalmazta: Pásztor Dániel

Dráma

Rendező: Ábrahám Gréta

Az előadásról: Egy darab föld, két csapat, egy sors - a játék és a valóság határán. Molnár Ferenc klasszikusa, *A Pál utcai fiúk* alapján a fiatalok hűségét, bátorságát és összetartozását jelenítik meg legújabb előadásukban a Cnesa színjátszó és versszakosztályának fiataljai. Az előadás a jól ismert történetet a mai fiatalok érzékenységgel és lendületével kelti életre. A szereplők játékán keresztül megelevenedik a közösség ereje, a hűség próbája és az a bátorság, amely néha a legcsendesebb szereplőkben mutatkozik meg.

12 éven aluliaknak nem ajánlott

Április 12., vasárnap, 16:30

József Attila Művelődési Egyesület, Szilágyi
Mosoly Amatőr Színjátszó Csoport
Kéri Ferenc: *Meghalsz, Banya!* (40')

Vígjáték

Rendező: Francia Gyölai Klára

Az előadásról: Kéri Ferenc *Meghalsz, Banya!* című, hétjelenetes komédiája Rideg Sándor *Indul a bakterházának* folytatása, melyben Bendegúz, a tehénpásztor újra borsot tör a bakter és a gonosz anyós (a Banya) orra alá.

CNESA SZÍNJÁTSZÓ ÉS VERS SZAKOSZTÁLYA

A Játék ára

BOKA – Ördög Viktória	GERÉB – Jakus Maja
NEMECSEK – Leopold Kata	ÁTS FERI – Varga Míra
CSÓNÁKOS – Kucián Hana	IFJ. PÁSZTOR – Sarnyai Lorena
RIGHTER – Kriska Dávid	ID. PÁSZTOR – Hugyecz Adrienn
KOLNAY – Lisic Maja	JANÓ – Pásztor Dániel
CSELE – Forgó Szófia	TANÁR – Perpauer Dániel
ANYUKA – Sándor Heidi	

RENDEZŐ: Ábrahám Gréta

RENDEZŐASSZISZTENSEK: Pásztor Dániel, Nagy Anikó

Kéri Ferenc: Meghalsz, Banya!
(Rideg Sándor: *Indul a bakterház c. művének folytatása*)

Szereplők: Bendegúz – Dudás Kevin
Bakter – Francia Fabián
Patás – Rizsányi Csaba
Banya – Francia Anna
„Csámpás” Rozsi – Surján Csenge
Julcsa – Rizsányi Réka
Bózsli – Havár Maja
Tihámér – Vince László
Csendőrkő – Ódri Antonetta, Pap Emil

Zene: Nagy Leontina
Surján Csongor
Antalovics Krisztián

Rendező: Francia Gyölai Klára

Súgók: Varga Szilvia, Bárony Zsóka
Technikai munkatárs: Bárony Adorján
Díszlet: Dudás Róbert

Michel Tremblay: SÓGORNŐK
Rendező: Tóth Dániel

Szereplők: Salomon Lili – Kertész László
Dany Miklós – Angeline Sauter
Korcs Dorka – Duna Dabac
Gáborcsa – Angeline Sauter
Béres Erzsébet – Szavics Beatrix
Béres Andras – Lindó Lauron
Madoni Márta – Miska Gábor
Béres Andras – Breda László
Rabócsa Irén – Török Dabac
Rabócsa Sarolta – Papp Zoltán

Tháliától most eltekintünk

Szorgosak-dolgosak a muzslyai múzsák

Hiába tart egész héten az amatőr színjátszás jeles ünnepe, ezen a napon (és lapon) a magyar költészet napjára hívjuk fel a figyelmet. A költők és írók között van, aki ma is Muzslyán él, van, aki messzire költözött, és olyan is, aki végleg búcsút intett, és verseit hátrahagyva a túlpartra evezett. Olyan költő szövege is szerepel az összeállításban, aki nem ítt született, nem is ítt él, de jelenleg ezen a szent helyen tartózkodik, ha jól szétnéznek, meg is láthatják: a Találkozón zsúrizik nagy szakértelemmel. Az írások - olvassuk akár magunkban, csendesen, akár jól artikulálva, hangosan - minden esetben beteljesítik rendeltetésüket.

Kovács Jolánka

Az álom, ha nincs

Ahogy bevillan, fénye tompul. Már szürkülő folt. Az éjbe veszik. Hajnal szippantja magába, reggel elillan. Mondod. Meg hogy az ágy gyökér-kezei, igen, azoktól retten vissza, éjről-éjre. Igaz, jégcsap lóg a mennyezetről. Cserépben jégvirág. Rezzen a sötét. Várakozol. Ha mégis lesújt, nem ér váratlanul.

Reggeli verőfény

Verdes a szárnyával. Az ablak üvegtáblájára csapkod, riadtan tekinget a bent barnálló-feketülő gomolygásba. Most a kávé isszák elmerülten. A csönd elejtett szavakat terelget kis csapatba, az asztallapon. Ma kedd van, a nap öt óra tizenkét perckor kelt, mondja a rádió.

Lent a föld, fenn az ég

A függöny mögött temetnek. Tompa harangszó gyászfátyla porlad a kiásott göröngyök egymásba illesztett, morzsás felületén. Késik a sírásó. Ki rakja helyére a megszáradt göröngyöket? A pap szürkére fakult reverendája gyűrötten lobog a vörösölő ég alján, kihúzott zsinegen. Szakadozik az ima, hangfoszlányokat fércelget a szél. A napok nehézfém-tengelyén télvége gubbaszt. Hidegben is bomlik a tetem, résnyre elcsusszant a koporsófedél. A gyászolók mögül tekinget előre, töprengve álldogál a sorban az elhunyt. Lassan, lassan fordul. Éjbe a nap.

A szövegek forrása: Sikoly, 2010/23.

N. Czifrok Ferenc

Sikolts hát Ádám

Mondd el hát Ádám;
megénekelni,
lefesteni légy kész,
mielőtt torkodba ég,
izzik a szó,
mielőtt kötél ölel,
mielőtt a holttest beszél,
mert a gerilla lelke
a testben elég!

Kék-vágy fény
lelkedben, szívedben ég.
Sikoltasz Ádám,
hát ne vedd félvállról,
ha akarod igazán szabad.
Títkolod álmod, vágyad.
Magányos harcos vagy,
ragadozó állat.

Sikoltasz Ádám,
lennél bár csendes Orpheusz;
ám szégyellnéd akkor sikolyod,
mert mit lelked rejt,
hogy gyilkolni is kész,
ahhoz kiáltás kell,
dübörgő villámzó Zeusz!
Sikolts hát Ádám,
hiszen te félsz,
és nem lehetsz Orpheusz
sajnos, sem Zeusz!

A vers forrása: Sikoly, 2014/39-40.

Sándor Zoltán:

Eufória

Elvesztem eszméletem.
Szabad leszek.

Már megint

Az Isten a földön járt.
Osztott valamit.
Átaludtam a napot.

Pillantásom eltűnik a messzeségben

Pillantásom eltűnik a messzeségben,
a messzeségben tűnik el minden.
Engedem, hogy elbűvöljenek a kezek,
halott fellegek táncát figyelem.

És süppedek valahová...
Valahová ezen a világon túl.
És gondolkodok.
És hallgatok.

Agónia

Nevet adtak.
Halálra ítélték.

A versek forrása: Híd, 1997/9-10.

**Oláh Tamás:
ütem a levegőben**

„Nem értelek egészen, kedvesem. Mit akarsz visszavonni? - A Kilencedik szimfóniát - felelte.”
(Thomas Mann: Doktor Faustus)

I. van beethoven
kilencedik szimfóniája a
bécsi theater am kärntnertorban
hangzott fel először 1824. május 7-én
egy pénteki napon

az ötvenhárom éves zeneszerző
a színpad szélén ülve
a közönségnek hátat fordítva
partitúrájából kísért a darabot
és kézfejjével akkurátusan
ütötte a levegőben
a taktusokat
a zenekar számára

tizenkét
év után először jelent meg
a nyilvánosság előtt

mint az közismert
a kilencedik szimfónia
kórusra épülő
utolsó tételének szövege
f. schiller ódájának egy
megkapó részlete melyben
a költő a testvériesség és
a szeretet végső győzelmét
jövendőli meg
az elkövetkező mintegy
kétszáz évben a mű
valóban összekötötte
egymással az embereket

a negyedik tétel
1938-ban a német
nemzetiszocialista párt
reichsmusiktage
nevű nagyszabású
zenei fesztiváljának
egyik csúcspontja volt és
a. hitler születésnapján
is eljátszották

gyakran megszólalt
a kínai kulturális
forradalom idején
pártrendezvényeken
és kommunista ünnepeken
az egykori szovjetunióban

dallamára épült az egykori
afrikai apartheidállam
dél-rodézia himnusza
s amikor a perui maoista
terroristák a guzmánt
megkérdezték hogy melyik
a kedvenc zeneműve
gondolkodás nélkül
a kilencedik szimfóniát
nevezte meg

1985-ben az európai közösségek
hivatalos himnuszává
választották

nem tudhatjuk
biztosan hogy
I. van beethoven
valóban hitt-e a
testvériség nemes
eszméjében de azt
már előre tudta
hogy a nagy létszámú
szimfonikus zenekar
és a kórustagok kifizetése
után nem marad majd pénze
hogy törlessze az adósságait

I. van beethoven
tizenkét év alatt
teljesen megszöktült

azon a péntek estén
1824. május 7-én
már semmit sem hallott

m. umlauf karmester
szigorúan meghagyta a
zenészeknek és az énekeseknek
hogy ne figyeljenek rá
amikor kezével a zenei taktusokat
üti a levegőben

a kilencedik szimfónia
utolsó tétel után
fergeteges ováció tört ki
a bécsi theater am kärntnertorban
a császárvárosi elit
állva tapsolt és éljenzett
a barokk színházépület
pézsmaillatú páholyaiban

az ötvenhárom éves
zeneszerző ezalatt
bágyadtan lapozgatta
partitúráját a
tökéletes csendben
néhány másodperc után
azonban az alt szólót éneklő
húszéves caroline unger
odalépett hozzá
vállára tette a kezét
és a siket férfit
egyetlen gyengéd
mozdulattal másfél ezer
halló felé fordította

A vers forrása: Forrás, 2022/7-8.

Sziveri János:

Átváltozások

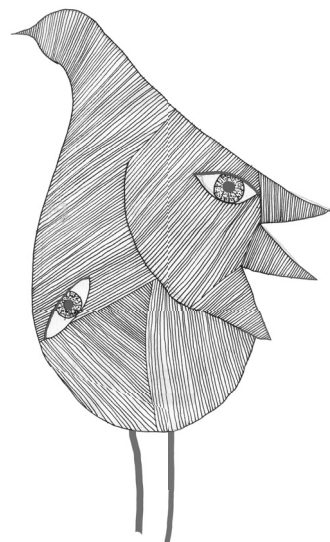
„chaos, így hívták: csak nyers kusza halmaz;”
(Ovidius)

- Átváltoztam, mint soha még.
Egyszerűen: az lettem, ami voltam.
Önmagammá alakultam. Most
már *vagyok*, mert tudom:
lenni, nem hasonlítani akarok.

Ruhám, mint a bibliaiaknak,
teveszór, bőröv derekamon,
derekam körül. Tekintetem
tapadó, eleségem pedig sáska
és erdei méz. - Újrateremteni lettem
állatot és embert. Újrateremni
a magot. A levegőt és a semmit.
Élőt, élettelen. Világot a világtalanoknak.

- Fölszámolni a káoszt.
(Látni tanítani.) Fájjon a teremtő,
és fájjanak a teremtmények. A sorban
elsorvadó manó fajok. A fölösleges
jelzők és hasonlatok. Csöndben
visszaváltozom azzá, ami vagyok.
- Azt sem tudom, kinek,
nemhogy tudnám, minek vagyok.

Sziveri János versét a **Kertész Imre Intézet** engedélyével közöljük

Czirok Attila:

...álmok se

*K. J.-nek, éjféltájt,
Sziverit (újra)olvasva*

ítt vagyok
ítt vagy te is
mint akik csak egyszerűen vannak
(hal a tálcan -
ebéd az asztalon)
gőzölgünk lüktető gyöngeségben

elfáraszt a törődömség
leteper hogy hederítünk
mások nyelvi gépezetere
és megbénít hogy nem foglalkoznak
az értelemmel

hetekig diétázunk esztelenségeken
hetek óta süllyedünk ágyunkon
párnánkon gyűrődések se
álmok se

olykor megkérdőjeleznek
bennünket földrajzilag
és egyéb módon csoportosítanak
(ki *magyar* s ki *bánáti*)

elfáraszt hogy ellátnánk
félig-meddig józan épségünk
romlana minden penészedne a világ
(káposzta s befőtt egyaránt)

ha nem jár szánk
nem fáj a lobotómia
sem a mindennapos
telefonos agysejt-kezelés
(ne kérdezd az Ácsot
mire jó a szenvedés)

A vers forrása: Sikoly, 2010/22.

Tanárnak lenni - nem is olyan könnyű

Fáradtság, fegyelem, kihívások és némi idegösszeroppanás - a diákok őszintén írnak arról, hogy a tanári pálya nem csupa móka és nevetés. Látják, milyen nehézségekkel és kihívásokkal járhat ez a hivatás: a konfliktusokat, saját viselkedésük hatását, sőt annak határait is. Ennek mentén őszintén vallanak arról, miért nem választanák szívesen ezt a pályát. Persze az is kiderül, szerintük hogyan lehetne mindezt orvosolni.

Ha egy napra szerepet cserélhetnék egy tanárral, talán földrajztanárnő lennék. Hisz imádom az asztronómiát, az asztrológiát és minden olyan témát, amit a földrajz magába foglal. Biztos nem lenne egyszerű dolgom, mert tanárnak lenni nem könnyű. Mindennap kimerülten és dühösen jönnék haza a munkából. Dolgozatokat kéne javítanom, prezentálni a gyerekeknek, és annyi időt összeszedni, amennyi ahhoz kell, hogy el tudjam viselni a hosszú napot és a gyerekek viselkedését.

MINDENNAP MOSOLLYAL ÉS JÓKEDVVEL MENNÉK DOLGOZNI, HA NEM TUDNÁM, MI VÁR RÁM: ORDÍTÁS, SZALADGÁLÁS, SÍRÁS, ROSSZALKODÁS ÉS EGY IDEGÖSSZEROPPANÁS.

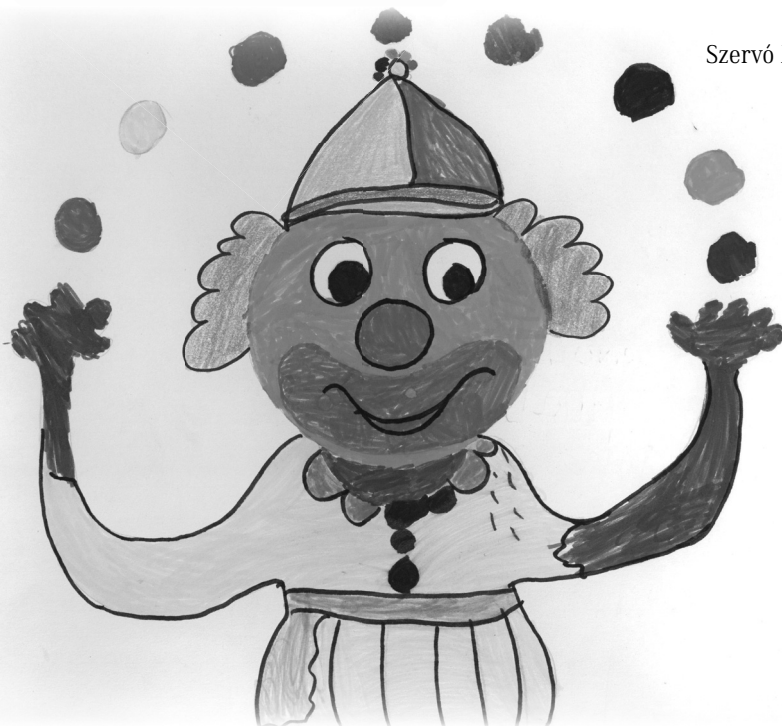
Ezek elveszik az ember életkedvét, hiszen a gyerekekkel mindig csak a gond van. Végigsétálni a folyosón úgy, hogy több tíz gyerek ordít, futkározik és rosszalkodik. Amikor beérnek a tanterembe, nyugodtan leülnek a székekbe és lazítanak, de nem sokáig tartana az örömöm, mert tudom, hogy melyik osztállyal van dolgom.

Szerintem így zajlana az én életem tanárként.

Dohar Adél

VII/4 osztály

Szervó Mihály Általános Iskola, Muzslya

Ozvald Arnold (I/4)

Ha egy napra én lehetnék a tanár, akkor legszívesebben magyartanárnő lennék, mert nekem a magyar nyelv egy nagyon szimpatikus tantárgy. Nem igazán szeretnék tanárnő lenni, mert a tanári munka nagyon nehéz és fárasztó. Sokszor elgondolkodtam azon, hogy én milyen lennék tanárnőként, de rájöttem arra, hogy némelyik gyerek nagyon bosszantó tud lenni. Ez az egyik oka annak, hogy miért nem lennék tanárnő.

Ha magyartanárnő lennék, sokkal másképp tanítanék, mint a mai tanárok. Az én óráimon megengedett lenne a rajzolás. Ha házi feladatot adnék fel, akkor mindenkinek a füzetét beszédném, és egyesével nézném át mindegyik diák munkáját. Ami a tanítást illeti, az órákon számológépbe jegyzetelnék, a házi feladatot pedig füzetbe írnák a diákok.

Amikor elkezdődik a tanítás, mindenkinek a tanteremben kell lennie. Persze nem hinném, hogy ez mindig sikerülne, mert általában az osztály nagy része még csengetés után is kint szaladgál a folyosón. Amikor a tanterem felé indulnék, azt látnám, ahogyan a fiúk szaladnak fel a lépcsőn, hogy még előttem beérjenek a tanterembe, mintha mi sem történt volna.

Így képelem el magam magyartanárnőként. Lehet, hogy egy nap megváltozik a véleményem, és mégis tanárnő leszek.

Varga Réka

VI/4 osztály

Szervó Mihály Általános Iskola, Muzslya

Nagy Hanna (III. o.)

Gyermán Magdaléna (III. o.)

Muszáj bevallanom, nincs könnyű dolguk a tanároknak velünk. Egész nap csak hangoskodunk, szünetben meg szó szerint kiabálunk egymásnak a folyosón. Szaladgálunk is, ezt muszáj megemlítenem, hisz enélkül még az uzsonnaszünet sem múlhat el. Teli szájjal is szaladgálunk, ami persze nem szép látvány, valljuk be. Nagyszünetre már teljesen eluralkodik rajtunk a kaosz: összhangba kerül a szaladgálás és a kiabálás, miközben a második uzsonnát tömjük mohón a szánkba. Mi, felsősök ezt már szinte emelt szinten izzuk. Órán sem sokat könnyítünk a helyzetükön. Beszélgetünk, nevetgélünk. A figyelmet inkább hagyjuk: a három sorból egy, ha figyel, az már jónak számít. Nem is értem! Hogy nem fájdul meg a fejük? Egész nap ezt a nagy lármát hallgatják. Ha pedig még aznap hátul is ügyeletet teljesítenek, ahhoz aztán tényleg kemény idegzet kell. Minden elismerésem az önöké, kedves tanárok.

Ha egy napra tanár lehetnék, fizika- vagy történelemtanár lennék. A fizika segít a diákoknak abban, hogy megértsék a világ működését, és fejlessék logikai gondolkodásukat. A kísérletek is nagyon érdekesek. Házi feladatot azt biztos, hogy adnék, nem is keveset. Legalább addig sem ülnének a számítógép előtt. Logikai társasjátékokkal próbálnám megszerettetni azokkal a diákokkal a fizikát, akik kevésbé érdeklődnek iránta. Az ellenőrzés sem maradna el. Azt is fontosnak tartom, azáltal mérném fel melyik diák hol tart, és hogy készültek-e folyamatosan minden órára. Előadást tartanék Kőbányáról, az egyik legnemesebb magyar fizikusról, Puskás Béláról. Megismertetném a diákokkal az életét és a munkásságát. A legjobbakat külön megdicsérném, így gondolom, még jobban motiválnám őket, hogy legközelebb még jobban dolgozzanak, teljesítsenek. A gyengébb tanulót is dicsérném a helyes házi feladat megoldásáért. A szorgalmas, kitartó, törekvő diák munkáját is többször jutalmaznám. Magamból kiindulva tudom, hogy nekem is nagyon jól esik, ha a tanárok megdicsérik a jó dolgotért vagy a kiváló feleletért.

A DIÁKOT DICSÉRNİ KELL, EBBŐL MERİT ERŐT A KÖVETKEZŐ NAP KIHÍVÁSAIHOZ, ÉS EZÁLTAL ERŐSÖDIK AZ ÖNBIZALMA. A DICSÉRET NEMCSAK A TELJESİTMÉNYT NÖVELI, HANEM HOZZÁJÁRUL A SZEMÉLYISÉG FEJLŐDÉSÉHEZ IS.

Lehet, hogy egyszer majd én is a tanári pályát választom, de ez még a jövő kérdése.

„A tanító hivatása nemcsak tudás közlése, hanem a lélek formálása is.”

(Eötvös József idézete)

Pakai Andrej

VII/4 osztály

Szervó Mihály Általános Iskola, Muzslya

A XXX. Találkozó szakmai zsűrije

Körmöci Petronella

Színművész, a Szabadkai Népszínház magyar társulatának tagja

Zentán születtem 1972-ben. 1993 és 1997 között a Színművészeti Főiskolán, Békéscsabán tanultam. A diploma megszerzése után, 1998-ban a Szabadkai Népszínház magyar társulatához szerződtem, amelynek azóta is tagja vagyok. 2013-ban az Újvidéki Művészeti Akadémián honosítottam a diplomámat László Sándor osztályában, majd 2014-ben ugyanítt mesterdiplomát szereztem Hernyák György osztályában. 2019 és 2024 között a Szabadkai Népszínház magyar társulatának igazgatója voltam. Én magam is egy amatőr színjátszó csoportban szerettem bele a színházba, ezért ez a közeg különösen fontos számomra. A mai napig foglalkozom diákszínjátszókkal, és amatőr társulatokban is rendezek, mert hiszek abban, hogy a művészet közösséget teremt, és lehetőséget ad a kreatív önkifejezésre. A színházat komplex alkotói közegnek tartom, ezért a színészi feladatokon túl számos más szerepben is kipróbáltam magam: dolgoztam rendezőként, dramaturgként, fordítóként, jelmeztervezőként, rendezőasszisztensként, valamint a televízióban szerkesztőként és műsorvezetőként is. A színház iránti elköteleződésem túlmutat a gyakorlati munkán: folyamatos tanulásra és elméleti reflexióra is ösztönöz. Jelenleg az Újvidéki Művészeti Akadémia doktori iskolájának abszolvens hallgatója vagyok, továbbá 2023-tól a Magyar Művészeti Akadémia Művészetelméleti és Módszertani Kutatóintézetének külső tudományos munkatársaként kutatásokat végzek. Mindkét területen a színház működésének és alkotói folyamatainak különböző aspektusait vizsgálom.

voltam, majd 2002-től - csaknem tizenegy éven át - igazgatója is. Megalapítottam, és több mint hét évig vezettem a temerini Jáccunk Truppot. Azóta is osztályvezető tanár vagyok, emellett színész, rendező, és nem utolsósorban büszke nagypapa. Mintegy negyven jelentősebb szerepet játszottam színészként, és hasonló számú rendezéssel is büszkélkedhetem.

Most, hogy a kötelező köröket letudtuk, beszéljünk a fontosabb dolgokról: Vajdaságról, a művészetéről, a színházról - legyen az profi vagy amatőr - és a valódi szabadságról. Ezek éltetnek igazán. A színház varázslat. Képes arra, hogy értelmet adjon a mindennapoknak, legyen az ember a deszkákon vagy a nézőtérén. Tanárként az a dolgom, hogy a hozzám érkező kis palántákat neveljem. Öntözöm őket, elég teret adjak nekik a növekedéshez, és ha kell, bizony meg is metszem őket, mire összejön egy gyönyörű rózsacsokor belőlük (igen, kertészkedni is szeretek). Ez a profik világa. Az amatőr világ kicsit másról szól. Ott is rózsákról beszélünk, de inkább vad, igazi, természetes és messzire illatozó rózsabokrokról, amelyek az udvar végében nőnek. Amelyeket az ember tényleg a sajátjának érez. Amelyekre szeretettel néz. Amelyek az otthon részei. Most még csak készülök az idei szemlére, de az eddigi tapasztalataim szerint rengeteg csodás illat vár rám.

Oláh Tamás

Dramaturg, színháztörténész, tanár

Dramaturg vagyok, színháztörténész, tanár és költő. Tanulmányokat, drámákat, verseket, forgatókönyveket írok. 1990 nyarán születtem az épp szétesni készülő Jugoszláviában.

Folyamatos mozgásban vagyok, de egész életemben Vajdaság volt az otthonom. Az Újvidéki Egyetem bölcsészkarának Magyar Tanszékén előbb filológusként majd magyartanárként végeztem. Közben a budapesti Károli Gáspár Református Egyetem színháztudomány mesterszakán teatrológusként is diplomáztam. Doktori címetem a régi Színház- és Filmművészeti Egyetemen szereztem meg. Kutatási területeim a posztdramatikus, a politikai és a közösségi színház. A vajdasági magyar színjátszás történetét rögzítem. Az újvidéki Művészeti Akadémia docense, a Theatron és a Híd folyóiratok szerkesztője vagyok. A budapesti ELTE Humán Tudományok Kutatóközpontjának Irodalomtudományi Intézetében tudományos segédmunkatársként dolgozom poszt-doktori ösztöndíjasként. 2019-ben Kristálygömb díjat, 2021-ben Sinkó Ervin Irodalmi Díjat, 2024-ben Bécsy Tamás-díjat kaptam. Az elmúlt másfél évtizedben több tucat amatőr, független és kőszínházi produkcióban működtem közre színházcsinálóként Szerbiában, Romániában és Magyarországon. Magyarokanisán élek.

László Sándor

Pataki-gyűrű díjas színművész, rendező, az Újvidéki Művészeti Akadémia osztályvezető tanára

Sok embernek Katyó, még többeknek Tanár úr. 1961-ben születtem Törökkanizsán, suhanc éveimet Csókán töltöttem. 1984-ben végeztem az Újvidéki Művészeti Akadémia színész szakán, Virág Mihály osztályában. Először az Újvidéki Rádió drámai társulatának, később az Újvidéki Színház társulatának lettem a tagja. 1991-től a Szolnoki Szigligeti Színházban dolgoztam, majd 1996-tól a Szerbiai Rádió és Televízió hírolvasója lettem. Emellett tanársegédként kezdtem dolgozni az akadémián, két évvel később pedig osztályvezető tanár lettem. Ezzel egy időben az Újvidéki Színház művészeti vezetője

Insta(nt)-tér

Kedves Olvasó! Igazán nem szeretném a magánügyeimmel fárasztani, de kikíváncozik belőlem, hogy elmúltam harminc. Hogy rövidre fogjam, vannak kétségeim. A pötyörészős-lapozgatós generáció tagja vagyok, olykor csak kapkodom a fejem, de azért büszkén cipelem a szemem alatti dögnehéz táskákat. Node, ha a mélyen tisztelt olvasó nem akar további terheket, és voltaképp az olvasás is mélységesen fárasztja, kínálunk egy megoldást. Pörgessen, görgessen, kedveljen, hallgasson (a fülével, ne a szájával!), mert Instán és Facebookon is fent vagyunk. Képek, videók, kulisszatítkok - ezekre biztosan számíthat, a szemizmaft megtornáztatjuk, de a fejét nem kell kapkodnia (akkor sem, ha már túl van a virágkorán).

Instagram

facebook

Impresszum

Súgó - a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXX. Találkozójának színlapja · Kiadja a Muzslai Petőfi Sándor Magyar Művelődési Egyesület, a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség · A fedőlapot Pál Anikó tervezte Salamon Luna munkája nyomán · Tördelőszerkesztő: Pál Anikó · Szerkesztette: Hernyák Zsóka, Kocsis Tímea és Virág Kiss Anita · Munkatársak: Hernyák Zsóka, Kocsis Tímea, Kónya-Kovács Otília, Kormányos Gyöngyi, Mák Andrea, Nagy Karina, Rapos Emma, Sutus Áron, Szerda Zsófia, Virág Kiss Anita · Korrektor: Bartuc Éva · A rendezvény megőrkítéséért felel: Szerda Zsófia és Dukai Dávid · 2026 április, Muzslya

